

havde kaldt *le clou*. Damen, en berømt Sangerinde fra den kongelige Scene, havde vist Familjen den Velvilje at modtage en Indbydelse til Selskabet og mod et klækkeligt kontant Vederlag at synge to Sange og et Dakaponummer efter Bordet, en Gunstbevisning, som hidtil kun var bleven enkelte meget højtstillede og velhavende Adelsfamiljer til Del.

Per, der ganske manglede Øre for Kunstsang, søgte at slippe bort. Han saae, hvordan nogle andre Herrer, hvem Rygeværersnes Fred lokkede, heldig smøg sig langsmed Væggene. Men han havde for langt til Udgangene. Inden det lykkedes ham at naa en af Dørene, lød der et Teaterskrig gennem Salen og straks derefter et hendøende pianissimo, der nødte ham til at standse.

Damens Sang hørte han dog ikke paa. Det var Aron Israels Ord, der blev ved at summe i hans Øre; de gjorde ham saa underlig svimmel. Var der ikke ligesom noget af en Styrelse i, at han skulde møde denne begejstrede Tillid netop nu, da han selv var begyndt at tabe Troen paa, at han virkelig hørte til de kaldede? ... Der var gaaet en Isnen gennem hans Hjerte, da den underlige lille Mand paa sin profetiske Maade havde talt om „den ledige Kongetrone“. Hans Ungdomsaars stolteste Haab — det, han i Grunden forlængst havde sluppet — vendte ved disse Ord stormende tilbage i hans Sind som en bortskræmt Ørn til sin Rede.

Han joges op af sine Tanker, da Sangen standsede og Bifaldet — ledet af Ivan — raslede gennem Salen som en Hagelbyge. I det samme kom han til at tænke paa Nanny, der endnu ikke var vendt tilbage med sin Kavalier. „De morer sig nok derude,“ sagde han til sig selv, og der paakom ham en bitter Lyst til at gøre en Afstikker ned i Haven for at se, hvad de tog sig for i Mørket og Ensomheden.

Henne ved Døren stødte han paa Onkel Heinrich. Den gamle Kavalier havde i Dagens Anledning ladet sig krølle over hele Hovedet og bar med Frækhed sin store, falske Brillantnaal, der straaledede i hans Skjortebryst som en kongelig Æresgave.

Per vilde gaa ham forbi. Han havde siden sin Hjemkomst saa vidt muligt undgaaet denne det salomonske Hjemms onde Dæ-